

които се биеха с юмруци в гърдите и даваха гласно обет да постят 33 дни, за да изкупят греховете си.

Престолонаследникът поклати глава от погнуса. Заповяда ^{м/} на кастрофилака да забрани в бъдеще на подобни странници да влизат в града. След това обиколи всички ^{най-далечни предградия} махали. Надникна навсякъде. Направи забележка да бъдат почистени улиците, да не се оставят сметища пред къщите, защото от внезапно завърналите се есенни горещини почваха да се развалят и да изпълнят въздуха с тежка смрад. Отдавна не бе валило дъжд. И целият град още носеше в себе си дири от конете на куманите, от дъха на кожусите им, а вън от градските стени още стояха купища смет, изоставена от шатрите на многобройните им пълчища.

Людете поздравяваха с любов и почит младия наследник, който се грижеше тъй усърдно за тях. Отправяха безпокоен взор към хубавото му младо лице, което напоследък бе винаги засенчено от някаква неизречена, тъмна печал.

Копнежът по Ирина го викаше към Царева ливада, за да отдъхне малко сред свежите зеленини и хладния ветрец на планината. Ала разочарованието и съмнението го разяждаха като ръжда, забулваха младата му любов с мрачни и непреодолими сенки.

Кого обичаше тя? Него или баща му? Или изобщо не обичаше никого, а гледаше да заплете в ромейските си интриги някого, който да улесни коварните замисли на кир Тодор ^и Комнен. Не беше ли тя само послушно оръдие на бащините си кроежи?

Невярна бе ромейската кръв...

Ала нима младият момък можеше да сподели с някога мислите си? Нима можеше да разкаже съмненията си някому тогава, когато не смееше дори и на себе си да ги признае? Бяха ли това неща, за които може да се говори?

И докато руменината се връщаше по лицето на сестра му Елена, чията свежа младост бързо лекуваше раните на сърцето, наслед-